

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

6.

epo je bilo tisto jutro, lepo, da se je človek kar čudil. Poletno solnce se je smejalo z veselega neba, in sneg na visokih snežnikih se je blestel kakor še nikoli. In Kekec je videl tisti blesteči sneg. V srcu se mu je dvignila tako velika radost, da je kar zamahnil s klobučkom in je zavriskal na ves glas. Stal je tam kraj zelenega gozdiča, pa je gledal na snežnike in na modro nebo, ki se je smehljalo nad snežniki. Vesel je bil tako, da je moral vriskati in prepevati na ves glas. Utihnil je šele tedaj, ko ga je nekdo poklical od Koroščeve hiše. — »Mojca me kliče,« je dejal sam pri sebi. »Slišala je moje petje, pa me zdaj išče.« — In Kekec je zavriskal še enkrat. Zapršil se je preko polja in je tekel na vso sapo proti hiši. Tam na pragu je stala Mojca in ga je čakala.

»Ti si, Mojca?« je izpregovoril Kekec, ko se je ustavil pred njo. »Oj, pa si že vstala? Zgodaj je še, in ti bi še lahko spanjčkala v posteljici. Pa zakaj si vstala tako zgodaj?«

Mojca si je popravila črne lase, da so ji padli preko hrbta. »Pa zakaj bi morala spati? Oj, Kekec, tako lepo pojejo ptički, pa bi jaz še dremala? Nočem biti v posteljici. Rajša grem na vrt, da poslušam ptičke. Pojdi z mano, da zapojeva tam lepo pesem! Veš, tisto zapojeva o Pehti...«

»Kaj, o Pehti naj zapojeva?« je vzrožil Kekec in se je namrdnil. »Kaj te ni sram, Mojcara? Tri dni si bila pri Pehti in tri dni si ji morala prepevati od jutra do večera tisto pesem. Kaj ti ni bilo zadosti tistega petja? Na, pa še zdaj hočeš prepevati tisto pesem, Mojcara! O, seveda, da te bo slišala Pehta in se bo hvalisala, o, seveda! Pa si bo nemara mislila, da hočeš spet nazaj k njej, ker ti je bilo tam tako dobro. Pa pride, pa te spet pograbi... O, kako si neumna, Mojcara! Nikoli več ne zapojeva o Pehti, ti rečem, nikoli več! Pa veš, zakaj ne? Zato, ker je Pehta hudobna, in zato, da se bo usajala še bolj. Volk naj ji tuli, ako hoče! A midva ji ne bova pela nikdar več! Ali si slišala, Mojcara?«

Kekec se je v resnici razjezil. Kar z nogo je cepetnil ob pesek in je zapihal kakor mucek, ako mu pokažeš kriv prst. Mojca je sklonila glavico in je postala žalostna. »Ne jezi se, Kekec, o, nikar se ne jezi!« je govorila. »Saj nisem mislila nič hudega. Veš, kar tako sem se zagovorila. Ne bova pela o Pehti, nikdar več ne bova pela... Samo jezen ne smeš biti. Žalostna sem, ako si ti jezen...«

No, Kekec se je že pomiril. Jezica mu je prešla, kakor bi mignil, ko je videl, da je uboga Mojca resnično žalostna. »E, saj ni tako hudo!« je govoril. »Veš, Mojca, samo Pehte me ne spominjaj več! Če se je domislim, me že pograbi jezica. Lepo sem jo nasukal, ko sem odvedel tebe iz njene koč. A še bolj sem nasukal tistega njenega grdogledega volka. S polenom sem mu posvetil tako, da se mu sveti še danes pred očmi... Zato pa kar pustiva Pehto in tistega grdogleda volka! Na vrt pojdeva, pa zapojeva lepo pesem. Tisto zapojeva o škrjančku in pomladi. Pa se bo jezila Pehta in se bo usajala, češ, nič več nočeta peti lepe pesmi o meni, nič več! O, zanalasč je nočeta peti, da me dražita. Ušesa bi navila tistemu Kekcu, da bi mu kar brenčalo po njih. Pa ne morem, hej, ne morem...«

Kekec se je posmejal in je prijel Mojco za roko. Povedel jo je na vrt in jo je posadil tam na klopco. In pričela sta peti in se smejati. Potem pa sta se pogovorila o tem in onem in sta tudi poslušala glasno ptičje petje, ki je prihajalo iz zelenega gozda. — »Kaj ne, Kekec, da je danes lepo jutro?« je vprašala slepa Mojca kar nenadoma. »Ptički tako lepo prepevajo in ker prepevajo tako lepo, mora biti jutro res krasno. Ali ni res, Kekec?«

»Hm,« je odvrnil Kekec. »Jutro je res krasno. Solnce sveti in se smeje z neba. Še lepše pa se svetijo visoki snežniki in gledajo na zeleno polje. Oj, po polju pa kliče sama radost. Da bi videla, Mojca, koliko cvetic se ziblje po polju in koliko metuljev pleše nad poljem! Da bi videla ti, Mojca, pa bi kar vriskala v svojem veselju...«

Mojca je vzdihnila. Glavico je povescila in roke je sklenila na prsih. Iz oči so se ji pričele krasti debele solze in so ji polzele po belih licih. Poslušala je Kekca, ki je v živih besedah slikal krasno jutro, ki je dihlo tako radostno po zagorskem svetu. A mala Mojca ni videla te krasote, o, nikoli je ne bo videla, ker je slepa. Žalostna bo vse življenje in bo jokala, samo bridko jokala, ker ne vidi niti solnca — niti modrega neba — niti belih snežnikov. O, tako hudo je v srcu, ako je človek slep, pa ne vidi tiste velike radosti, ki vriska po božjem svetu — o, tako hudo! — In Mojca se je domislila svoje nesreče. Še bolj je sklonila glavico in je zajokala na glas.

Kekec je utihnil sredi pripovedovanja. Začudil se je, pa je pogledal na Mojco, ki si je bila zakrila z rokami svoj žalostni obrazek in je bridko ihtela. »Kaj ti je, Mojca? Oj, kaj ti je?« je izpraševal in se je razžalostil tudi sam.

»Lepo govoriš, Kekec, o, lepo govoriš o krasnem jutru,« je odgovarjala Mojca sredi glasnega joka. »A jaz ne vidim ničesar... Niti solnca — niti neba... Lepe so rožice, praviš. A jaz nisem videla do zdaj še nobene. Zato sem pa tako žalostna. In zato mi je hudo, o, tako jako hudo! — Težko je meni, Kekec, ker sem slepa, pa ne vidim ničesar...«

Hudo je bilo Kekcu v srcu, ko je poslušal ubogo Mojco. Premišljal je, kako bi jo potolažil. In nazadnje se je domislil nečesa lepega. »Ne joči, Mojca!« ji je pričel prigovarjati. »Saj ne boš vedno slepa. Našli bomo zdravilo, ki ti izleči oči. Gotovo raste nekje lepo zelišče, ki je dobro za bolne oči. Za vsako bolezen raste na svetu zelišče, pa bi ravno za oči ne? — O, le meni verjemi, Mojca! Ni daleko do Vile Škrlatice. Dobro jo poznam. Saj sem bil nekoč že pri njej na kosilu. Pa bi se je bal? Veš, Mojca, k njej pojdem in jo poprosim za tisto zelišče. Rada mi ga bo dala Vila; saj me ima rada. Po laseh me je pobožala lani in se mi je nasmejala prav prijazno. Pa bi mi ne dala zelišča? — O, Mojca, le nikar se ne joči! Saj boš še zdrava in boš videla nebo in bele snežnike. Le meni verjemi, Mojca! Če ti drugi ne bo pomogel, ti bo pomogel Kekec prav gotovo. Le meni verjemi!...«

Tako je govoril Kekec in je govoril še dosti drugih lepših stvari. Mojca ga je poslušala in se je popolnoma potolažila. Nazadnje se je še celo smejala in je pričela prepevati pesem o škrjančku in pomladi. Kekec se je muzal venomer, ko je videl, da se mala Mojca nič več ne joče. Pogladil se je po bradi in je rekel kar hipoma: »Popoldne grem spet gledat, kaj dela Rožle tam na senožeti. Veš, Mojca, tam gori ti natrgam najlepšega ravšja in ti ga prinesem, da ti bo srce veselo. Pa se boš smejala in boš prepevala.«

A Mojca se je prestrašila teh besed. »Kaj, na gore greš?« je rekla in je sklenila roke. »O, Kekec, ali se ne bojiš, da te pograbi Pehta? Veš, v gorah preži nate, ker je huda nate.«

Kekec je zamahnil malomarno z roko. »Saj se ne bojim!« je dejal. »Čemu bi se bal Pehte? Saj ne ve, da sem jaz udril v njeno kočo. Pa kaj mi more? Ako me sreča, pa ji pokažem pete. Ne ulovi me zlepa, zares me ne ulovi...«

Mojca mu je prigovarjala še dolgo, a zaman. Pa tudi Korošček oče in mati sta mu prigovarjala. A Kekec se je samo smejal, in nihče

ga ni mogel pregovoriti. Po kosilu se je pa kar odpravil in je šel iz hiše. Preko polja je šel in se je ustavil za trenutek kraj gozda. Ozrl se je nazaj na Koroščevo hišo in je zagledal Mojco, ki je sedela tam na pragu. Zavriskal je na glas in je stopil naglo v gozd. Vso pot je žvižgal in se ni ustavil nikjer. V srcu ni čutil nikake bojazni in Pehte se je domislil samo dvakrat. A vsakokrat se je posmejal in se je veselo namuznil. Kmalu je prišel na senožet in je stopil k Rožletu, ki je spal v senci tam kraj senožeti.

»Hej, Rožle! Ali me slišiš?« je zavpil in ga je pošegetal s slamico po ušesih. »Spiš pa, spiš, da bi te lahko ukradel in te nesel Pehti. Hej, Rožle! Daj, zgani sel«

Rožle se je dvignil napol, pa je gledal ves prestrašen na Kekca, ki se mu je smejal na ves glas. Drgnil si je zaspane oči, pa kar ni mogel priti k sebi. A naposled je vendarle stresel zaspanec s sebe in se je čudil: »Kaj, ti si, Kekec? Pa kdaj si prišel? Pa po kaj si prišel?«

»I, prišel sem gledat, če si še živ,« je odgovoril Kekec. »Vse dni sem mislil, da si umrl od samega strahu, ker sem jaz ulomil v Pehtino koč. Oj, kako si se tresel, Rožle! Pa ni bilo nič hudega. Lepo sem odvedel Mojco domov in Pehte niti videl nisem. Samo strašni volk je nekaj rogovilil okrog hiše. Pa sem mu lepo posvetil s polenom, da se mu nemara še danes blešči pred očmi. ... Pa si se bal, Rožle, strašno si se bal. A zakaj si se bal, te vprašam, Rožle?«

»Kaj bi se ne bal?« je odgovarjal Rožle. »Kdo bi se ne bal Pehte? — Oj, Kekec, saj se nisem bal zase. Samo zato sem se bal, ker sem mislil, da te je izvabila Pehta na senožet. Ti nisi videl Pehte; a jaz sem jo videl. Prirohnela je na senožet sem gori. V ravšju me je zasačila, pa me je pograbila za lase. Oj, Kekec, hudo me je zmikastila, hudo. Mislila je, da sem jaz odvedel Mojco iz koče. Pa si jo ti, samo ti... Kekec, strašno huda je bila Pehta nate, strašno huda...«

»Pa naj bo!« je rekel Kekec. »Ali misliš, da se je bojim? Pa kako je zvedela, da sem bil jaz v njeni koči? Saj me ni videla nikjer — niti v koči, niti na potu. Pa kdo ji je povedal, da sem jaz odvedel Mojco?«

Rožle je zardel in se v zadregi praskal za desnim ušesom. Povesil je oči, pa ni odgovoril dolgo časa ničesar. Naposled pa je vendarle pogledal Kekca in je dejal skesano: »Ne bodi hud name, Kekec! Lepo te prosim, ne bodi hud! — Glej, tako jako me je mikastila Pehta... Skoro potrgala mi je ušesa, a o laseh nočem niti govoriti... Pa mi je rekla, da me pusti v miru, ako ji povem, kdo je bil v koči. Oh, bolelo me je tako jako! Pa sem ji povedal, da si ti ulomil v njeno kočo... Ne bodi hud, Kekec! Pomisli, da me je Pehta strašno mikastila. Pa nisem mogel drugega, oj, nisem mogel...«

Kekec je povesil glavo in je premišljal. Seveda — nič kaj prijetno mu ni bilo, da ga je Rožle izdal Pehti. Za trenutek je začutil v srcu bojazen, da Pehta preži nanj nekje v grmovju in ga pograbi danes ali jutri in strese nad njim vso svojo jezico. In Kekec je vedel, da ne bo dobro zanj, ako pride razsrjeni Pehti v pesti. O, vedel je dobro, da ne bo utegnil niti korenčka strgati, ako ga Pehta pograbi nenadoma iz goščave. A Kekec se je hitro otresel tiste neprijetne bojazni. Kar z glavo je pomigal, pa se ni bal nič več. — »Hm,« je rekel potem, »ne bom dejal, da si delal prav; pa tudi ne bom rekel, da nisi delal prav. A kar je, je — in ti ne moreš več pomagati. Zdaj ve Pehta, kdo je odvedel Mojco. Prežala bo zdaj name povsod, da me ulovi. A rečem ti, Rožle, da me ne ulovi nikdar... No, hud nisem nate. Pa zakaj bi bil hud? Saj si storil prav, da si Pehti resnico govoril. Kaj si hotel drugega, ko pa te je tako hudo mikastila? Ničesar drugega nisi mogel, ti rečem. Zato pa ne bodi prav nič žalosten! Saj nisi ničesar kriv.«

Rožle se je pomiril, ko je videl, da Kekca ni strah. Sedla sta na mehko trato in sta se pričela razgovarjati. Kekec je pravil vse na tanko, kako je rešil ubogo Mojco. Rožle pa se mu je čudil in je sklepal roke. Krog in krog po senožeti pa se je pasla mirno živina. Zvonci so zvončkljali prijetno in srebrno. Solnce se je smejalo na modrem nebu in se je nižalo polagoma k sivim goram. V belem skalovju in na

širnih, bleščečih snežiščih pa je bilo vse tiho. Le tu in tam je nekaj prasnilo na gladkih stenah. Ko sta se dečka ozrla tja gori, sta razločno videla tropo divjih koz, ki so bežale kakor blisk preko navpičnih sten.

»Hej — ho!« je zaklical naposled Kekec. »Čas bo, da grem domov. Zadosti sva se nagovorila, zadosti, Rožle! Pot je dolga, a nočem, da me zasači večer na potu. Lahko se dogodi, da me pograbi Pehta in strese nad mano svojo jezico. O, prav nič bi se ne čudil. Saj sem ji storil dosti neprijetnega, da se usaja že nekaj dni.«

»Čuvaj se, Kekec, lepo te prosim — čuvaj se!« ga je prosil Rožle in je bil ves v skrbeh. »O, jaz bi bil tako žalosten, ako se ti dogodi nesreča. Niti spati bi ne mogel, ker te imam rad... Zato pa pazi, Kekec, in teci, teci vso pot!«

»Oha, oha!« je odgovoril Kekec. »Pa kaj mi govoriš, Rožle? Da bi jaz tekel in bežal vso pot? Pa kaj ti je padlo v glavo, ti Rožle? No, to bi bilo lepo, da bi me videla Pehta, kako bežim! Pa bi si nemara mislila, da bežim iz samega strahu, ker se je bojim kot ti. Smejala bi se mi in bi bila vsa zadovoljna... A rečem ti, Rožle, da Kekec ne bo bežal. Ko sem šel v gore, sem žvižgal in prepeval vso pot. In žvižgal in prepeval bom tudi nazaj gredé. Le meni verjemi, Rožle, da se jaz ne bojim. Posebno pa Pehte se ne bojim. Kaj mi pa tudi more?«

In Kekec se je poslovil od Rožleta. Zažvižgal je veselo pesem, pa je izginil kar hipoma tam doli med gostim rušjem. Rožle je gledal za njim in je poslušal njegovo glasno žvižganje. V srcu mu je bilo polno strahu in bal se je za Kekca, ki ga je imel resnično rad. Zato je stekel za njim do rušja in je zavpil na ves glas: »Čuvaj se, Kekec! Lepo te prosim — čuvaj se! Bojim se, Kekec... Ali si slišal?«

Toda Rožle je slišal samo Kekčev veseli smeh, ki je prihajal globoko iz gostega rušja. Pa tudi smeh je utihnil, in oglasilo se je veselo petje, ki se je razlegalo daleč okrog po mirnem zagorskem svetu. Rožle je strmел tja v zeleno goščavo, in v srcu mu je rasel strah, vedno silnejši strah. Kar znoj mu je stopil na čelo, ko je slišal Kekčevo predrzno petje. — »Pehta ga bo slišala, Pehta ga bo slišala,« je govoril v svojem strahu. »Pa ga pograbi... Gorje mu bo potem, ker Pehta je strašno huda nanj... O, Kekec, ti neposlušni Kekec!...«

A Kekec ga ni slišal. Kekec je stopal zložno po poti navzdol in je prepeval svoje vesele pesmi. Prav nič se ni bal in se je samo nasmehnul, če se je domislil za trenutek Pehte. Dospel je do gozdiča, ki je za njim ležala mrtva Pehtina senožet. A tedaj ga je vendar streslo nekaj mrzlega. Utihnil je in pogledal pazno v goščavo. Zakaj spo-

mnil se je, da nemara tu neke preži Pehta nanj. Naglo je šel po poti in se ni ustavil niti enkrat. — »Ako me tu ne pograbi, potem me ne zaloti nikjer več,« je mislil sam pri sebi. »Onkraj tega gozdiča stoji njena koč. Lahko me je slišala, ko sem prepeval tako glasno. Da bi me ne bilo sram, pa bi resnično prišel teči. A nočem, ker bi Pehta skakala od samega veselja in bi se mi posmehovala.«

Vendar je šel Kekec naglo kraj gozdiča in je vendar čutil nekaj mrzlega v svojem srcu. Gledal je v goščavo, v vsak grmič je pogledal — a nikjer ni zapazil sumljive stvari. Prešel je gozdič in je stopil na strm klanec. Tedaj pa je videl, da je vsa nevarnost za njim, in se je globoko oddahnil. Že je prišel stopati po klancu navzdol in je zažvižgal radostno pesem. A hipoma je utihnil, ker se mu je zazdelo, da ga je nekdo poklical. Ustavil se je, pa se je ozrl nazaj. In tedaj ga je resnično stresel mraz, in noge so se mu skoro pošibeale v silnem strahu.

Vrhu klanca je stala velika ženska, ki je bila oblečena v črno haljo. Roke je bila dvignila in ga je klicala na glas: »Kekec, o, Kekec! Ali me slišiš? Sem pojdi!«

»Pehta je,« je spreletelo Kekca. »Resnično — Pehta je...«

Kar stal je tam in je zijal z odprtimi ustmi na žensko, ki ga je klicala. Ničesar ni mogel misliti tisti trenutek; samo to je vedel, da ga je vendarle zasačila Pehta in da ga takoj pograbi. Zapre ga v koč in ga pošteno premikasti... In Kekcu so odpovedale noge, da jih ni mogel niti premakniti. Stal je sredi klanca kakor prikovan in je strmel nepremično na žensko, ki ga je še vedno klicala. A njene besede niso prav nič pomagale. Zato pa je stopila po klancu navzdol in se je vedno bolj bližala. Tedaj pa je minila Kekca vsa otrplost. Z glavo je stresnil dvakrat, in strahu ni bilo več v njegovem srcu. »Pehta me zgrabil« je zasópel in se je naglo okrenil. Spustil se je v tek in je bežal po klancu navzdol. Ustavil se ni niti enkrat; šele pod klancem se je ozrl nazaj, pa je videl Pehto, ki je pritekla šele do sredine klanca. In tedaj se je Kekec posmejal. »Ne ulovi me!« je pomislil. »Pehta ne zna teči... Težke so ji noge, a moje so lahke kakor srnjakove. Zato pa me ne ulovi nikoli... Ali bi ji ne strgal korenčka, da bi se še bolj usajala? Kar z nogami bi cepetala, pa bi se strašno jezila. Hej, hej...«

In Kekec se je zasmel na glas. Ustavil se je, pa se je okrenil. Dvignil je roke, pa je prišel s kazalcema strgati korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara!« je zavpil. »Le tecite, ako morete! Le ujemite me, ako morete! Do večera me lahko preganjate, pa me ne ulovite... Šlek, šlek, teta Pehtara!«

Tudi Pehta se je ustavila za trenutek. »Ti prebiti pobič!« je zaklicala srdito. »Čakaj, čakaj! Ti bom že pokazala, da ti bo še presežalo! Čakaj, Kekec! Še enkrat se primi za ušesa, da boš vedel, kakšna so. Zakaj jutri ne boš imel niti enega. Potrgam ti jih, resnično ti jih potrgam...«

»Le dajte, teta Pehtara, če morete!« se je smejal Kekec pod klanecem in je še vedno strgal korenček. »Šlek, šlek, teta Pehtara! Mislili ste, da se ujame Kekca kakor murna na senožeti. Pa ste se zmotili, teta Pehtara! Vi še ne poznate Kekca... Vse življenje vam bom strgal korenček, tako ga bom strgal — šlek, šlek, teta Pehtara!«

»Ti prebiti pobič!« je zaklicala Pehta še enkrat in se je na vso moč zaprašila po klancu. Kekec se je zasmel in je prišel teči po potu navzdol. A ni tekel na vso sapo, ker je bil trdno prepričan, da ga Pehta ne doteče. Že je bil globoko doli sredi gozda, ko se je ustavil in je pogledal nazaj. Nikjer ni videl Pehte, pa tudi slišal je ni od nikoder. In tedaj je Kekec vedel, da je ubežal Pehti. Zato je prišel polagoma stopati naprej, ker ga je bil nagli tek vendarle zasopel. Tuintam je poskočil v svojem veselju in je izpregovoril: »Hej, pa sem jo le nasukal — nasukal kot nihče na svetu! Glejte, pa še celo korenček sem ji strgal, da je bila od jezice kar zelena. Pa se bo usajala, tri dni se bo usajala, da bo groza... Ej, teta Pehtara, ej, teta Pehtara!« — In Kekec se je smejal, da mu je srce kar poskakovalo v prsih. Šel je naprej in se je ozrl le tu pa tam nazaj, če bi morda zagledal Pehto. A Pehte ni bilo nikjer.

Dospel je že skoro v dolino. Na desni strani so stale visoke skale, vse obrasle z rdečim ravšjem. In pod tistimi skalami je šumel po ozki strugi divji gorski potok. Tedaj pa se je Kekec domislil, da je bil obljubil Mojci šopek dehtečega ravšja. Že je krenil s pota, da bi si natrgal ravšja. A pravočasno se je spomnil Pehte, ki ga gotovo zaloti, ako se tukaj zamudi. Zato se je okrenil in se je splazil nazaj na pot. A tedaj je obstal in se je stresel po vsem životu. »Ovbel!« je zaklical in je stopil dva koraka nazaj. Gledal je ves prestrašen na veliko, sivo zver, ki je stala tam na potu. Priplazila se je bila odnekod iz goščave; s svojimi iskrečimi očmi je gledala na dečka in mu je kazala dolge, ostre zobe.

»Ovbel!« je zaklical Kekec še enkrat v svojem strahu. »To je strašni Pehtin volk... Zasačil me je in skoči name in me raztrga... Hud je name, ker sem mu posvetil oni večer z debelim polenom... Kam bi zbežal, da bi mu ušel?«

In Kekec se je naglo domislil in je skočil k smreki, da bi splezal nanjo. A kakor blisk je skočil volk pred njega in je glasno zarenčal in mu je pokazal zobe. In tedaj je Kekec izprevidel, da ne more nikamor pobegniti. Volk ga bo stražil, dokler ne pride Pehta in ga ne povede visoko gori na svojo senožet. In Kekcu se je storilo tako milo, da bi bil skoro na glas zajokal. Kar obraz je zakril z rokami, da bi ne videl strašnega volka, ki je renčal pred njim. In bilo mu je jasno, da ga je Pehta vendarle ulovila in da strese nad njim svojo jezico. A ni ga ulovila sama; volka je poslala za njim, a volku ne more ubežati nihče, nihče! Niti Kekec ne...

Kekca se je skoro polotila jeza, da se je dal ujeti na tako lahek način. Premišljal je in premišljal, kako bi se izvil iz zagate. — »Hm,

nič mi ne pomaga,« je dejal sam pri sebi. »Z volkom se ne da govoriti, ker volk ne zna govoriti niti ene božje besede, kakor tudi naša rajnka Keza ni znala govoriti... A kaj, ko bi vseeno poizkusil in bi se mu nalagal, da bi postala zver kar črna? Kaj, ko bi vendarle poizkusil?« — In Kekec je razkril obraz in se je ozrl volku naravnost v strašne oči. »Ti ljubi moj volkec!« ga je nagovoril prav prijazno. »Vem, da se jeziš name, ker sem ti onile večer pošteno posvetil s polenom. A ne zameri mi, ljubi volkec! Saj nisem vedel, da si ti. Veš, tema je bila, pa sem mislil, da je medved. Zato pa sem posvetil s polenom... Ko bi bil vedel, da si ti na dvoru, oj, najlepšega bicka bi ti bil dal, ker te imam resnično rad, ljubi volkec! Zato pa pojdi zdaj z mano, kar lepo pojdi! Tam v hlevu še čaka nate tisti lepi bicek. Nikar ne renči tako, ljubi volkec! Bicek je dober kakor nobena stvar na svetu. Zato pa pojdi z mano, ljubi volkec! Dobra večerja te čaka pri nas, resnično dobra, ljubi volkec!«

Kekec je stopil nazaj, da bi odšel po potu. A komaj se je zganil, že je stal volk pred njim in je režal vanj, da je Kekcu kar zastal srce. — »Volkec, volkec, ne jezi se name!« je govoril v svojem strahu. »Pozabi na tisto poleno! Saj ni bilo poleno — samo treščica je bila, ljubi volkec! Pusti me domov, da ti prinesem bicka... Oj, ne daj, da me zagrabi Pehta! Strašno se jezi name, ker sem ji odvedel Mojco in sem ji gori na klanču strgal korenček. Bodi pameten, ljubi volkec, in pomisli, kako dober bi ti bil zdajle moj bicek, ker si res ves mršav od samega gladu. Pomisli malo, volkec, in pusti me domov!...«

A volk ga ni poslušal in ga tudi razumel ni. Nepremično ga je gledal s svojimi žarečimi očmi in mu je kazal neprestano svoje ostre zobe. Če se je Kekec le zganil in je prestopil, že je poskočil in je stal pred njim tako blizu, da je čutil Kekec njegovo vročo sapo na svojem licu. In Kekec je izprevidel tedaj, da je izgubljen in da ni nobene rešitve več. Zato se je naslonil ob smrekovo deblo in je stisnil ustna, ker se ga je resnično polastila jezica. Dvignil je roko in je skrčil prste v pest. — »Le čakaj me, ti nora zverina!« je rekel volku v svoji jezici. »Še ni vseh dni konec! Enkrat sem te s polenom, a drugokrat te bom s čim drugim, da se ti ne bo ljubilo ničesar več na svetu. Oj, še najmanj to rezanje...«

Potem pa je bil tiho in je čakal mirno, kdaj se prikaže tam na ovinku Pehta...

BRANISLAV ROJEC:

Moj zajček.

Resnična zgodba.

zlata pomlad se je vrnila. Vriskajoči maj je zakraljeval vsenaokrog v polni svoji krasoti, kopajoč se v valovih toplih solčnih pramenov. Priroda je zopet zelenela in cvetela v svatovski obleki in vabila ljudi iz mrklih in zatohlih stanovanj pod jasno nebo.

Za hišo, v kateri smo stanovali, se je raztezal dolg vrt, ki je bil pregrajen. Na tej strani so bile gredice za cvetice in zelenjad, na drugi pa je rasla sočna trava. Ob poti, posuti z drobnim belim peskom, so stala mlada drevesca v lepi ravni vrsti, kronana z opojnim belim in rdečkastim cvetjem. Neumorne čebelice so brnele po cvetju od drevesca do drevesca in se opajale s sladkim cvetnim sokom. Pestri metulji so jadrili kot pijani v mamečem vzduhu. Po drevju so se spreletavali krilati pevci ter žvrgoleli od ranega jutra do mraka slavo svojepevo svojemu Stvarniku.

V tem mesecu sem dobil mladega, kot igrača ljubkega zajčka. Kožušček mu je bil po životu ves črn, le okolo vratu in na sprednjih šapicah je imel snežnobeke lise. Izprva je bil jako boječ. Plaho je gledal z velikimi očmi iz temnega kota malega hlevčka, se stiskal v temo in zatrepetal z vsem telescem, če sem se mu približal. Polagoma